

Mening, som ifjor blev udtalt af Udskillige og ogsaa i Nar blandt Andre af det ærede Medlem for Narhus Amts 1ste Valgkreds (Winther), saaledes vil der blive endnu flere i Nar, der kunne have samme Mening, saafremt det fremdeles vil vise sig, at man ikke kan faae Noget ud af disse Skattelove. Det er ganske sikkert, at den Gang, man tog fat paa Krigsskatloven, tog man fat, hvor man lettest kunde, og at man den Gang under Rigsraadets gamle Skikkelse i Februar 1864 hverken havde Tid eller Leilighed til, selv om man havde haft Lyst dertil, nærmere at overveie, om det var billigt just at paalægge denne Afgift. Jeg vender mig nu til, hvad den ærede Finantsminister bemærkede. Han lod til at mene, at naar man havde en levende Bevidsthed om den finantzielle Ansvarlighed, vilde man fastsætte Skatterne i en søregen Lov, hvorefter denne Lov skulde have Bestaaen for et længere Tidsrum. Det er dog muligt, at man nepot, gaende ud fra, at man har en levende Bevidsthed om den finantzielle Ansvarlighed, kunde komme til en anden Opfattelse, nemlig at det vilde være hensigtsmæssigere og rigtigere, at Skattelovene forandres efter Statens Behov, altsaa gennem Sætsen paa den aarlige Finantslov, at dette mere bliver Praxis, end det hidtil har været. Jeg tror, at man derved i flere Tilfælde kunde rette paa en eller anden Sæts i Toldloven i en snæver Bending, uden at de Handlende strax fik for stor Fordel deraf og Statskassen ingen, og at man i det Hele lettere kunde regulere Indtagter og Udgifter, saaledes at de kom til at balancere. Det er nu min Overbevisning, at en levende Bevidsthed om finantziel Ansvarlighed ville vi ikke komme til at faae hos den danske Rigsdag; men den finantzielle Ansvarlighed bestaar dog ikke alene deraf at faae Penge nok i Statskassen, men ogsaa deraf, ikke at faae for mange. De falde jo ikke ned til os fra Skyerne, men de tages jo af Statsborgernes Lomme, og det er ogsaa et Ansvar at tage mere ud fra den almindelige borgerlige Bedrift, end Statskassen behøver. Den finantzielle Ansvarlighed har altsaa 2 Sider, set fra dette Synspunkt, nemlig at faae Penge nok til Statskassens Behov, men paa den anden Side heller ikke at faae for mange, saa at man maa lægge dem hen, maaske højt til 1 pCt. Rente eller maaske uden Rente, og altsaa har taget Pengene bort fra Borgernes Lomme uden Renter. Men iden finantzielle Ansvarlighed kan endnu udstrækkes videre, og det er med Hensyn hertil, at vi her have overhøvedet udtalt os. Vi have ogsaa finantziel Ansvarlighed med Hensyn til de Kilder, hvorfra vi hente vore Indtagter, og det er det, vi skulde hufte her, at det gjælder ikke blot om at faae et passende Bølsøb, eller at Statskassen hverken faar for meget eller for lidt, men det gjælder ogsaa om at faae det ordnet saaledes, at dette Bølsøb tilfalder os, saavidt muligt efter den Skatteevne, Medborgerne have til at betale. Det fore-

kommer mig, at den finantzielle Ansvarlighed maa have denne Udstrækning, hvis vi ellers skulde blive retfærdige i vor Behandling af finantzielle Spørgsmaal. Jeg skal dermed slutte, idet jeg skal bemærke til det ærede Medlem ligeoverfor (Winther), der talte om Sukkerroebestaaingen, at saavidt jeg veed, er denne Lov ikke her til Behandling nu, og jeg skal derfor ikke udtale min afvigende Mening, i saa Henseende.

Bille: Maa jeg bede om Ordet for en personlig Bemærkning?

Formanden: Det ærede Medlem har allerede haft Ordet to Gange.

Bille: Det er for en personlig Bemærkning, som ikke vedrører selve det Lovforslag, der er under Behandling, at jeg beder om Ordet.

Formanden: Jeg antager, at jeg, hvis Thinget ikke forlanger nogen Afstemning derover, kan give det ærede Medlem Ordet. (Ophold.) Det ærede Medlem har Ordet.

Bille: Det ærede Medlem her lige overfor (Berg) talte om den Maade, hvorpaa jeg skulde have gjengivet nogle Ord, han fremførte under Finantslovens første Behandling, og bragte denne Maade i Forbindelse med Ordet „Forsvansning“ paa saadan Vis, at de fleste maatte faae det Indtryk, at han sigtede mig for, at jeg havde fornægtet hans Yttringer. Jeg citerede hans Ord efter Sammenkomsten og følger mig overbevist om, at Enhver, der vil gennemlæse, hvad jeg sagde, ikke vil finde min Citation urigtig. Det ærede Medlem har formentlig villet give en Prøve paa, hvorledes han selv refererer Andres Ord, idet han sagde, at jeg havde foreskrevet en Epistledel for, hvorledes menige Folk skulde leve; han havde dog den Godhed senere at rette dette „foreskrevet“ til „anviist“. I disse Yttringer ligger der altsaa en Sigtesse for, at jeg skulde have forsøgt at foreskrive Menigmand, hvorledes han skal leve, og formodentlig har det ærede Medlem ønsket, at det skulde faae Udseende af, at jeg misundte den simple Mand den Rop Kaffe eller den lille Snaps, han drak. Jeg har hverken foreskrevet eller anviist nogen som helst Epistledel; men jeg har fremhævet den i og for sig uimodsigelige Kjendsgjerning, at der foruden de ligefremme Fornødenhedsartikler var andre, som vel henhørte til den store Forbrug, men hvoraf hver Enkelt kunde bruge lidt Mere eller lidt Mindre, efter som han vilde. Herfra og til at foreskrive eller til at anviise, hvorledes Menigmand skal spise eller drikke, er et langt Skridt, og jeg tillader mig at tro, at den nu paapegede Gjengivelse af mine Yttringer er fuldt saa urigtig som den urigtige Gjengivelse af hans Yttringer, hvorfors det ærede Medlem sigtede mig.